

„Sežrals celou Milku Max... Studentskou pečet... Lindt Excellence extra hořkou... i Mozartovy koule,“ předčítala Kruela z obalů povalujících se kolem Jarďy, „a navrch Figaro na vaření.“

„Uhm,“ potvrdil nešťastně Jarďa.

„Tak se zvedej, pazdráte, a padej koupit nový!“ vyštěkla mu do ucha. Jarďa si pustil bolavý žaludek a zakryl si pažemi hlavu.

„Když já nemůžu... je mi hrozně zle...“ zasípěl. Doga za sebou uslyšela váhavé kroky a Vasilův nesmělý návrh:

„Ja schazůú tudá... V mobilnike našol, što zděs adná... kak na češskom... vě-čer-ká?“

„Co se to tam děje?“ Belinda přitiskla ucho ke dveřím. Z hloubi domu se ozývalo Kruelino běsnění, něčí nářek a pak bouchnutí, jako by někde nahoře spadlo něco těžkého. Psi se po sobě tázavě zadívali a Aristidova panička s jorkšírem v klíně se váhavě ozvala: „Připadá mi, že to vychází z komory...“

David s Hermym stáli u okna a měřili se nevraživými pohledy. A když se vyšší z hochů líp zaposlouchal, připadalo mu, že bubnování na sklo utichlo.

„Přestalo pršet,“ prohodil s jiskřičkou naděje v hlase. Dokonce mu připadalo, jako by obloha za mezírkami žaluzií maličko zsvětřlala.

„Super. Tak snad se ty tvý kámošky přestanou schovávat a kočněně povolaj kavalerii.“

